

Leist 13 mei 1956.

Aan Moeder.

We leven in een koude tijd van onwaarsachtig zijn;
We zijn het liegen nog niet moe, belachen ander's pijn.
We noemen al wat slecht met de naam „Diplomatie“;
We kennen slechts het geld, ons ik, wij zelf, wij zijn „genie“.
Laat alles onbelangrijk zijn, Mij kunnen ze niet missen;
Laat ieder onverstandig zijn, IK kan me niet vergissen.
We lachen om die dwaze daar, die vroom probeert te wesen:
De Eeuwigheid heeft geen belang, IK dien ten top gereren.
De waan van het eigen IK, de betrek'lijkheid der dingen,
Daar hebben wij geen motie van, door druk doortastend dringen
Eenieder naar de eerste plaats: IK wil belangrijk blijven
En omdat alles is 't goed, ons met
MOEDER te verg'lijken.

Haar leven ambiëert geen eer,
geen eerste plaats, geen geld, veeleer
een onophoud'lijk geven.
Zij wil niet uit, of het moest zijn,
om in Gods Huus het Brood- en Wijn-
offer weer mee te leven.

Zij is altijd de sterke vrouw, waarvan de Bijbel leert,
Belust slechts op haar moederhouw, die men te weinig eert.

't Is goed daarom, zo'n Moederdag,
Want tussen scherts en tussen lach
Berinnen wij ons even.
Beseffen dan, welk een groot goed,
Begrijpen dan, hoe dierbaar bloed,
Ons in haar is gegeven.

Dan krijgt zo'n dag een blijde glans,
Want elk wil dan, van Ad tot Frans
aan MOEDER dank betonen.
Dan bidden wij de Goede God
om met zijn hemelse genot
haar eeuwig te belonen.

In dankbaarheid,
Uw lief hebbende zoon

Ton